

МЛАД РОМ РИСУВА И КАРА ТРАМВАЙ

Предколедно интервю с Мирчо Владимиров Стоянов, род. на 26. 04. 1967 год. в с. Калековец, обл. Пловдивска. Завършил е средно образование, неженен. Има още трима братя. Баща му е майстор-зигар, а майка му работи в собствен хранителен магазин.

Мирчо е вече добре познат на ром и българи. Има и му предстоят няколко интересни изяви, с които може да се гордее. Но за това той ще ни разкаже.

Христо Христов: Кога и как започна да рисуваш?

Мирчо Стоянов: Бях в първи или втори клас, когато по време на ваканцията се качвах на тавана и рисувах скришом върху тетрадките си, докато един ден станах пети клас. Откри ме покойният вече мой учител по изобразително изкуство Стоян Гърдев Калински, който ме включи в кръжока към училището. След като се убеди, че мога да рисувам ми казваше: „Това е твоят път“. Постоянно ме насърчаваше.

В седми клас ме посъветва да продължа образованието си в художес-

твената гимназия в Пловдив. Кандидатствах, но не ме приеха. После опитах в Техникума по текстил и там не ме приеха. Тогава реших да дойда в София, където най-накрая ме приеха в Техникума по керамика и стъкло.

Х. Х.: Помниш ли първите си изяви?

М. С.: Първата ми изява бе още, като ученик в седми клас. Участвах в пленерна изложба в Асеновград, откъдето получих първа награда. В осми клас получих награда за участие в детска изложба „Знаме на мира“ в Лайпциг и др.

Х. Х.: Смяташ ли, че е нужно да имаш висше образование, за да рисуваш?

М. С.: Не. Не смятам. Бях в десети клас, когато реших да се откажа от образованието и продължих вечерно. А с рисуването продължавам.

Х. Х.: Караш трамвай по линията тройка, кога ти остава време за рисуване?

М. С.: По време на движение ми идват идеите, които след работа пресътворявам в картини. По този начин се чувствам удовлетворен и от двете работи.

Х. Х.: Променя ли те изкуството?

М. С.: Да. Очовечава ме и ме облагородява. С това се отличавам от другите ми братя роми.

Х. Х.: Кои елементи от заобикалящата ни действителност присъстват в твоите сюжети?

М. С.: Човешкият образ. Лицето на живия човек и природата. Замислям да наложя и ромското присъствие.

Х. Х.: Какво е необходимо на един художник, за да е успял?

М. С.: 1. Да бъде вискателен към себе си. 2. Да отстоява своите идеи

3. Да постои в работата си.

Х. Х.: Коя от твоите изяви досега определяш като най-успешна?

М. С.: Тя е и последна. Това е изложба под открито небе и зелена трева в местността „Царева ливада“ в с. Осиковица по време на Събора на ромските изкуства „Бари Богородица“ това лято.

Х. Х.: Какви нови изяви ти предстоят?

М. С.: Имам поканата и честта да реда свои картини в женския затвор в Сливен по коледните празници. Предстои ми да участвам в обща изложба на художниците-наивисти в галерия „Витоша“, в която съм единственият ром.

Х. Х.: Правил ли си сериозен майтап със себе си?

М. С.: Закачлив въпрос. Да! По време на изложбата ми на събора в Осиковица дойде при мен тамошна богаташка и пожела да купи картината „Богородицата с младенца“ и то за доста сериозна сума, но аз отказах, защото трябваше да я подаря на организатора Христо Христов. Това щеше да бъде първата ми продадена картина /смях/.

Х. Х.: Тъжни ли са художниците?

М. С.: Може би да. Във всеки творец се крие тъга. Мисля, че тя ражда най-хубавите произведения.

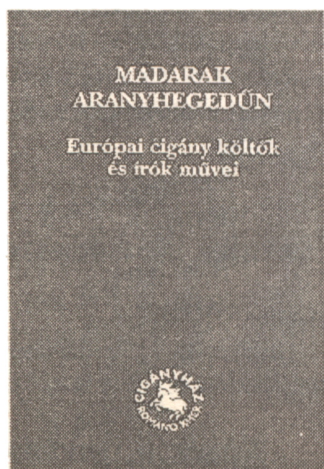
Х. Х.: На какво се уповаваш в днешно време?

М. С.: На вярата. Това е единственото спасение. Християнството нищо не иска, а толкова много имаме нужда от това.

Х. Х.: Какво искаш да ти донесе Новата година?

М. С.: Здраве, щастие, духовна любов и успехи в работата ми.

Х. Х.: ПОЖЕЛАВАМ ТИ ГИ!

Луксозна антология на ромски автори от Европа, издадена в Будапеща, Унгария, няма как да стигне до българските роми, но това не пречи да се гордеем с присъствието в нея на нашите поети Усин Керим, Сали Ибрахим и Васил Чапразов.

В августовския брой на унгарското списание „ПРАЛИПЕ“ е публикуван цикъл от четири стихотворения на младия ромски поет Христо Христов. „Романо шло“ благодарни на българиста Дьорг Сонгу, който направи възможно участието и в двете издания.

